Ч. 169 Субота 31 липня (12 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Демонстрациї в Целлю. — З процесу Драйфуса. — Вісти з Сербії.)

Коли вчера вечером ческі студенти прибули на дворець зелізничий в Целлю, аби вертати до Праги, застали цілий дворець обставлений жандармериєю і поліциєю, котрі утворили ланцух. Поза ним стояли товпи Німців і кричали до Чехів: Abzug! Кидано також камінем, що покалічило кількох Чехів. Словінці проводили Чехів на дворець. Чехи зараз всіли до ваґонів, а коли поїзд рушив дали ся чути оклики: Na zdar! котрим відповіли Німці голосним криком: Pereat! (На погибель). Словінці вернули відтак до міста, а за ними ішли Німці і кричали „Ми ще побачимо ся!" Арештовано кілька осіб. — Вчера рано тяжко поранено вистрілом з револьвера двох Німців торговельного помічника Полянеца і зарібника Ґрабеца. Виновниками того замаху були два Словінці, котрих відтак арештовано: якийсь Вуса і учитель Ґостінсар.

На суботнішне явне засідане процесу Драйфуса ждуть з незвичайною цікавостию з легко зрозумілих причин. В суботу бо розпічне ся переслухане сьвідків, з котрих вівзали президент і правительственний комісар 80, а оборонці 20. Крім того треба надіяти ся, що також бувший президент републики Казімір Періє і бувший міністер війни ґен. Мерсіє подадуть инших, доси ще невізваних сьвідків. Особливо богато надіють ся тут по зізнаних Мерсієра, котрий в 1894 році, т. є. в часі першого процесу Драйфуса був міністром війни та й тепер ще ворожо настроєний супротив Драйфуса. Противники Драйфуса дожидають рішучого звороту в цілій справі по его зізнаях, а зворот той, так бодай самі говорять випаде для них користно. Але й прихильники ревізиї привязують до тих зізнань велику ваґу, бо они станут предметом критики для оборони. Коли би в суботу переслухано обох тих сьвідків т. є. Казімір Перієра і Мерсієра, то той день став би без сумніву найважнійшим в цілім процесї. — Предсїдатель трибуналу военного Жуо, перед котрим стає Драйфус, покликав на свою руку 11 нових сьвідків, між ними бувшого судию Дюбрейля, служачого Жермена-Парі і майора Данфрвійля. Сьвідок Дюбрейль має зізнати о зносинах Драйфуса з якоюсь панею Бодзон, підданою австрийскою, підозріною о шпигуньство. Жермен Парі покликаний на сьвідка на обставину, що бачив, як Драйфус в Мільгавзен розмавляв з пруским офіцером від драґонів, з котрим відтак поїхав на пруські маневри. То само має потвердити майор Данфрвійль. Судиї — як загально підносять — ведуть розправу дуже совістно і безсторонно.

В Сербії — як ми вже доносили — має бути скликана скупщина на 19 с. м., хоч звичайний час єї скликаня припадає на жовтень. Але сего року по замаху на Миляна хоче правительство повідомити єї о подіях і при тій нагоді пересьвідчати ся, яке становище она займе. Наради скупщини потревають лиш кілька днів. — Що-до процесу заговірників, то впевняють, що розправи будуть явні і процес не буде мати нічого спільного з політикою.

Новинки.

Львів дня 11-го серпня 1899.

— **Нові поїзди.** Ц. к. Дирекция зелізниць оповіщує: Поміж стациями Сяноком і Новим Загірем буде заведений почавши від 15 серпня с. р. падалыпе щоденний курс поїздів ч. 1395 і 1378 для перевозу осіб в возах 2-ої і 3-ої кляси після слідуючого розкладу їзди: Поїзд ч. 1395 від'їзджає з Сянока о години 9 мін. 55 перед полуднем а приїзджає до Нового Загіря о години 10 мін. 9 перед полуднем. Поїзд ч. 1378 відходить з Нового Загіря о години 2 мін. 40 по полудни а приходить до Сянока о години 2 мін. 56 по полудни. Поїзд ч. 1395 лучить ся в Новім Загірю з поїздом ч. 2026 до Мезе Ляборц, а поїзд 1378 з поїздом ч. 2025 з Мезе Лаборц.

— **Жертва обовязку.** З Цельовця доносять до віденьских ґазет, що команданта жандармериї Штокера, котрий слідив якогось злодія, найдено на дорозі між Ґрайфенбурґом а Вайсензе без житя. Єго тіло, особливо голова, були страшне покалічені. Побіч трупа жандарма найдено тіло незвістного мужчини, котрий погиб від кулї. Здаеть ся,

36)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

ГЛАВА ШІСНАЙЦЯТА.

Юрий Джернем.

Молодший брат Валентина Джернема, Юрий був від часу убитя відважного і великодушного капітана через пять літ на широкім мори.

Капітан Юрий Джернем зробив добрі інтереси; в цілій торговельній маринарці було мало властителів кораблів, що були би богатші як властитель „Пізарра", „Чайки" і „Альбатроса".

Єго житє було від часу смерти его брата не убоге в події. Але то загадочне нещастє відобрало его успіхам на довгий час їх принадність. Єму вже не подобало ся роздумувати о щасливій домівці у вітчині, его вже не кортіло осідати на суши. По правді сказавши, Юриеви Джернемови не було нїколи по нутру десь осідати, а ще менше тогди, коли щезла надія, що він буде міг уживати добре заслуженого спочинку разом з добрим Валем. Так, бачите, став він називати свого брата в гадках від тої пори, коли вражінє страшного убийства зачало в нім по трохи ослабати, і страчений брат здавав ся єму знову сердечнійшим. Юрия не кортіло жити дома без занятя; неодного дня, коли наспів до него лист від Йосифа Гаркера, він о нїм і не подумав. Взяв ся боронити ся від гризоти і працював, як працюють люди на своє щастє у всїлякім положеню і всїх змінах сего житя на земли, аж доки їм не прийде конець. Зразу Юрий Джернем о нічім так не думав, як о мести на убийниках свого брата, а та гадка була у него майже так пекуча як у Йосифа Гаркера. Але оба ті мужі були зовсїм відмінної натури. Юрий Джернем не мав в собі анї тої упертої витревалости, анї витревалої енерґії приятеля свого покійного брата; а то довге і неутомиме вижидане і чатоване, на яке Гаркер спускав ся, було так противне отвертій і нелюблячій таїти ся вдачі капітана, що о тім не можна було і думати.

Він відповідав на листи Гаркера з цілою щиростию; годив ся ще більше як вповні на всї видатки, які той робив, готовими грішми, або обіцював заплатити зручному детективови, щоби той лиш слідив за тими, що допустили ся убийства Валентина Джернема. Виглядав з сеї сторони з великим неспокоєм і цікавостию всякої вісти, а по довшій подорожи не вийшов нїколи на беріґ, не відчувши панову по одержаню чекаючих на него листів гіркого болю, якого зазнав на вість о судьбі свого брата.

На щастє був Юрий Джернем завсїгди дуже занятим, его житє було повне ріжнородности, всїляких пригод і подій. З часом згадка про убитє его брата, котрої нїколи не забував, почала не так часто і не так сильне робити на него вражінє. Він зачав був уважати непохитну цїль житя Осипа Гаркера за більше або менше нешкідливу мрію. Але Юрий Джернем, хоч чоловік в своїм роді практичний, мав лиш дуже слабе понятє о способі житя злочинців, і о средствах, якими розпоряджають ті, що займають ся викриванєм злочинів яко наукою. Він не мав вже зовсїм надії, що тайна убитя его брата зможе колись бути викрита.

Від часу убитя Валентина Джернема він лиш раз зійшов ся був з Осипом Гаркером. Юрий приїхав був з набором до Гамбурґа і туди замовив був приятеля свого брата. Тогди говорили оба о тім всїм, що зробило ся надармо, а що ще, як того Гаркер сподївав ся, мало ся зробити з так великим успіхом. Гаркер не був нїколи всилї поставити доказу на своє підозрінє що до „Чорного Мільзома". За старушком, котрий грав ролю дїда красної сьпівачки, слїджено дуже пильно, але без успіху. Все, чого під тим взглядом довідали ся, було, що він помер в якімсь шпитали на провінциї і що сьпівачка покинула ті сторони, та що про ню не було вже нічого чувати. „Чорного Мільзома" не стратив Гаркер нїколи з очий, аж того злодюгу засудили на депортацию і на якийсь час вивезли з краю. Але всї змаганя, щоби викрити бракуюче звено в ланцуху доказів, яке знаходило ся межи „Чорним Мільзомом" а смертию Валентина Джернема, позістали без успіху.

Коли Осип Гаркер побачив безхосенність своїх змагань, випровадив ся з помешканя в домі Веймана, і найняв собі скромну кватиру в другій стороні міста. Там залагоджував він богато інтересів для Юрия Джернема і удержував заєдно зносини, хоч безуспішні,

що Штокер звів борбу з волоцюгою, котрий напав на него з ножем. Штокер застрілив его, але сам погиб від ран.

— **Велике нещастє** лучило ся минувшої неділї пополудни в Дубю, повіта брідского. Надтягнула від півночи чорна хмара і почав падати грубий дощ, перемішаний з градом. Пастухи повтікали з поля і скрили ся в трупарни на цвинтари за селом. Декотрі надїючи ся, що туча довше потягне, покинули трупарню і повтїкали до села, а остались лише господар Іван Црихідко і парубки Стах Міллер та Данило Бабяк, котрий привязав до штахет під трупарнею свою корову. Нараз ударив грім в трупарню і запалив еї, а вітер в одній хвили розсипав горючу стріху довкола будинку. Заким люди оглянулись, вже горів і зруб. Коли огонь перестав, почали гаками шукати між огнем і добули два звуглені трупи Івана Прихідка і Стаха Міллера. Данило Бабяк жив ще з годину. — Того самого дня запалив грім кілька кіп збіжа на поли.

— **Цікава пригода** лучила ся недавно у Львові. Тамтої пятницї припровадив золотник якусь Яворску на поліцийну інспекцию з донесенєм, що хотіла в однім склепику продати перстень з брилянтом вартости 150 зр. за 8 зр. Яворску замкнено і в коротції переконано ся, що еї перстень є власностию п. Айхлера, купця з Берлина, що перебуваючи у Львові, як-раз его згубив. — Яворска знов зізнала, що перстень найшов маґістратский писар Панчак а у его матери она мешкала. Панчак приніс перстень до дому і показав матери, котра сказала, що ліпші перстенї можна дістати на Краківскім за кілька нових. Панчак отже подарував перстень Яворскій, аби — як казав — не ходила з голими пальцями. Яворска носила его довший час аж раз вступила до склепу золотника в ринку і запитала его о вартість. Золотник утаксував па 50 злр., а коли Яворска вийшла зі склепу, він вийшов за нею і давав їй 8 кр. Коли Яворска не хотіла на се згодити ся, золотник закликав поліциянта і віддав еї як злодійку в руки поліциї.

— **Експльодуючий лист.** В Будапештї надав хтось на почту лист до Мезикепешд з написию: „Взірці без вартости". Коли урядник почтовий вечером сортував листи і взяв той лист до руки, він вибухнув з гуком і став горіти. Урядник перепуджений гуком кинув горіючий лист на другі предмети, котрі займили ся і зачали також горіти. Огонь угашено. а за виповником слідить тепер поліция.

— **Оригінальна причина самоубийства.** В Топольчанах на Угорщині позбавив себе житя один ад'юнкт судовий, доктор прав. Будучи перше на посадї в Сеґединї, він засудив був одну покоївку на сім днів арешту, давши цїлу віру тій пани, у котрої покоївка була на службі, а не старав ся розслїдити справу основнїйше. Як-раз коли дївчина скінчила кару арешту, виказала ся еї невинність. Ад'юнкт так взяв собі еї кривду до серця, що заняв ся дївчиною дуже красною, залюбив ся і оженив ся. По часї уродив ся їм синок. Здавалось би, що ся радістна пригода в родинї звеселить батька — так нї! Він від того часу став ся задумчивим, роздразненим. Его на кождім кроці мучила гадка: „що то буде, як син підросте і довідає ся, що батько засудив его маму невинно на арешт? яке настане тогді відношенє сина до вітця?" Не міг розвязати собі того питаня вдоволяючо для себе і наложив на себе руку....

— **Убийства і самоубийства.** В четвер о годині 2-ій по полудни кинула ся якась молода дївчина, імовірно служниця, на клепарівскім мості у Львові під надїзджаючий поїзд. Машинїст не міг вже здержати поїзду і колеса льокомотиви перейшли по нещастній та відтяли їй голову і праву ногу. Голова покотила ся кільканайцять кроків по насипі. Слїдство поліцийне не викрило назвиска самоубийниці. — В середу рано при ул. Бляхарскій ч. 6 у Львові застрілив ся з револьвера 17-лїтний кельнер з одної каварнї Яков Тух; причиною самоубийства була невилїчима недуга. — В Плотичи під Тернополем повісив ся з невідомої причини 28-лїтний селянин Стефан Юрченко. — В Ярославі, як у нас була згадка, три вояки з 40 полку піхоти замордували сторожа Йос. Даниляка. Убийства допустили ся з мести за обиду. Виновників удало ся позавчера винайти; суть ними: Йос. Залюх, Томко Боніфаций і Йос. Панек. — В Ягольници старій, повіта чортківского, задушив Гаврило Максимчук свого батька посторонком, а опісля повісив труна на грушці. Причиною убийства був спір о ґрунт. Убийника увязнено. — На пасовиску коло Нового Санча посперечали ся два селяни Іван Гавляр і Стеф. Хомяк. В суперечці Гавляр схопив Хомяка за горло, а жінка Гавляра ударила Хомяка поліном так, що Хомяк невдовзї закінчив житє. Убийників увязнила жандармерия. — В Станїславові найдено оногди на площи військових вправ званій „Дуброва" трупа якогось дуже порядно одітого а незнаного мужчини. Застрілив ся з револьвера, а полишена ним картка сьвідчила, що відобрав собі житє з нещасливої любови. — Минулої неділї в полудне викинув Прут коло моста в Чернівцях трупа мужчини, чорно одягненого, в віці около 30 літ. Комісия сконстатувала, що самоубийник походить із Станїславова і називає ся Йосиф Сильвестер Домбровский. Імовірно кинув ся до Прута умисне, щоби позбавитись житя. Знайшли при нїм карту візитову і 9 крейцарів.

— **Песячий іспит.** Нинї настали такі тяжкі часи, що навіть вже й пси мусять здавати іспит, іменно же ті, що вступають до служби войскової. Инші пси поки що увільнені ще від іспитів (що найбільше здають приватно). Такий песячий іспит войсковий відбував ся в днях 3 і 4 липня на пруским Шлеску в місцевости Ельс, на поли засїяним збіжем близько ліса. До іспиту приступило 16 псів, а іменно з ліпшого роду 5 т. зв. Коліес (Collies — мішанцї шкотских і анґлїйских псів вівчарских), два німецкі пси мисливі, чотири пси вівчарскі і один пудель-понтер а всі прочі — самі прості, мішанці яких небудь родів. Іспит обнимав слїдуючі предмети: 1) Поведенє пса на вартї. — 2) Поворот з патрулї до проводиря. — 3) Хід від проводиря на патрулю. — 4) Ходженє за слїдом проводиря. — 5) Віддаванє. Задля браку часу відпали ще слїдуючі предмети: Веденє на шнурку, доношенє патронів, вишукуванє ранених і даванє знати о них гавканєм. Клясифікация була остра і дуже скомплїкована. Остаточно здало іспит всего лиш 6 псів, а іменно пудель-понтер Міртель з відзначенєм — дістав першу нагороду і нагороду почетну і 5 псів Коліес з добрим поступом. Прочі поперепадали з одного, двох або й більше предметів. Чи дозволено їм поправки здавати — того вже не звістно. Додати ще потреба, що всї пси здавали іспит лиш в нїмецкім язиці яко викладовім. Отже іспит сей показав, що лиш сім псів дало гарканєм знати о тім, що підсуває ся неприятельска патруля, 5 наробило зараз богато крику, а 4 дістало третю клясу з пильности, бо навіть і не рушили ся, коли „неприятель" надходив. Переносити вісти мусїли молоді пси на $2^1/_2$ кільометра а старі на 3 кільометри від польної сторожі до патрулї і назад. Девять псів робило службу післанців дуже добре. Псам, що виказали недостаточний поступ в сім предметі, не позволено вже дальшого іспиту робити. Цікаво також,

---

з детективом, на котрого здав слїдство. А тим був не хто инший, лиш пан Андрій Лерксиур.

В однім із перших листів, які Юрий Джернем написав був до Гаркера по смерти Валентина, подав був капітан свому ревному товаришеви деякі припорученя що до старої тети, котрій оба осиротілі хлопці тілько завдячували, а котрій опісля так охотно і щедро відплачували ся. В тих припорученях було висказане бажанє, щоби Осип Гаркер особисто навідав ся до пані Джернем і дав знати Юриеви, о потребах старухи, о тім як она виглядає та чи здорова і взагалі як она ся має.

— Я був би сам до неї навідав ся — писав Юрий — коли мав побачити ся з біднім Валем, але так менї судило ся, що анї одно анї друге не стало ся і годі вже що в тім змінити. Але я хотів би, щоби Ви поїхали до Аллянбай і навідили ся до неї та сказали їй, що еї братанич, хоч волочить ся сьвітами, не забув на ню.

Осип Гаркер поїхав длятого до Аллянбай і представив ся тетї Юрия Джернема. Пані Джернем вже була добре постаріла ся від тої пори, як приймала в своїй хатї гостя, як слухала оповідань Валентина Джернема о его пригодах і як розмавляла з ним о его нещасливих дитинних лїтах. Передчасна і траґічна смерть Валентина згризла еї дуже і викликала в нїй чувства, котрі хоч не силою то своєю натурою були подібні до тих, які Гаркерови не давали спокою. Коли він їй сказав, що постановив собі пімстити ся на убийниках „еї хлопця", то она аж зрадїла і дякувала єму за его щирість для помершого его пана. Они обоє дуже себе полюбили і заким ще Гаркер розповівши все що переказував до неї Юрий, попращав ся з нею, попросила она его сердечно, щоби він заходив до еї хати, кілько разів час єму на то позволить.

— Я, що правда, не можу нікого весело забавити — сказала она — бо не знаю о нічім більше говорити як лиш о біднім Юрию та о найбіднїйшім Валентию.

— Та й я не радо бесїдую о чім иншім, пані Джернем — сказав їй на то Гаркер; — отже ми для себе найвідповіднїйше товариство.

Так отже стало ся, що межи одинокою жиючою своячкою Джернемів а Гаркером завязала ся дружба. Осип заходив три рази до того хорошого села на побережу, де его померший приятель і теперішний службодавець прожили свої дитинні літа, заким він і Юрий Джернем стрітили ся знову на анґлїйскій земли.

Коли відбула ся тота довго відкладана стріча, минуло вже було від часу убитя Валентина Джернема звиш пять лїт, а пан Андрій Лерксиур не міг все ще нічого викрити. Він видів ся спонуканим признати ся Гаркерови, що не взяв ся до річи як було потреба, а відтак сказав отверто, що і він вже зачинає тратити надію. Не було нї найменшого слїду, котрийби укріпив пана Лерксиура в тім переконаню, якого набрав Гаркер, що депортований єсть виновником.

Так стояло дїло, коли капітан Динкомб купив був опустїлу домівку, в котрій мешкав насамперед старий Скротон а відтак „Чорний Мільзом". Осип Гаркер довідав ся о тім купнї. Він слїдив не без інтересу за тою зміною сумного дому, котрий всї обходили на веселий вигідний двірок. Як би він був знав, що там минули послїдні хвилї житя Валентина Джернема, і що там постигла люта смерть его пана, з якимиж зовсїм инакшими чувствами був би він дивив ся на ту роботу.

Новий властитель двірка з видом на ріку знав Осипа Гаркера і знав оцїнити самотного старого чоловічка. Капітан Джо Динкомб і приятель братів Джернемів не мали що до характеру, навичок і манер нічого спільного, а ріжниця межи суспільним становищем маючого капітана а таким же становищем бідного, але здібного і інтелїґентного слуги, була навіть в тих кругах, де не дуже зважають на ту ріжницю, досить велика. Але Динкомб знав Юрия Джернема і був єму щиро прихильний. Він був під ту пору, коли Валентина убито, в Анґлїї і знав, яким щирим і прихильним був Гаркер. Опісля стратив він був того чоловіка з очий, але коли купував дім і коли его перерабляв, стрічав ся нераз з Гаркером і розмавляв з ним часто то о дїяльности Юрия Джернема, то о положеню торговельної маринарки, то наконець також і о своїх плянах і намірях та виглядах що до будучности своєї доньки.

Осип Гаркер стрічав бувало і Розамунду Динкомб, але якось не зважав на ню. Ще менше враженє зробив він на панну Розамунду, котрій байдуже було про знакомости свого батька. Для неї були всї его знакомі людьми нудними, а сей зі всіх ще й найпоганїйший і найменше еї обходив. Осип не часто заходив до двірка, але коли заходив, то без всякої церемонії, а розмова межи ним а старим моряком вела ся в тонї дуже щирім, майже як межи товаришами.

Але про одну обставину не згадував капітан Динкомб нїколи Гаркерови — а то про духа старого Скрютона. Динкомб трохи встидав ся тої ролї, яку він відограв, коли той страх появив ся. Він не сумнїває ся, що то хтось позволив собі так з него зажартувати. Він ще й тїшив ся з того, що той хтось заплатив за свій жарт згубою такої цїнної моне-

що 8 псів не уміло іти за слідом своїх проводирів і не вернули до них, бо або стратили їх слід або таки неуміли его відшукати; они очевидно спускали ся за богато на очи а за мало на ніс. Добру ноту з пильности і обичаїв одержали лиш згадані пять колієс, бо они показали ся жвавими, послушними, з добрими носами, а при тім дичина їх зовсім не кортіла. Сего року відбуде ся ще й другий іспит в зимі на снігу і в лісі а першу нагороду вже визначено в сумі 1000 марок.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 11 серпня. Міністер заграничних справ ґр. Ґолуховский від'їздить нині до Ішлю.

Петербург 11 серпня. Амбасадор японьский від'їздить сими днями до Токіо, аби лично зложити мікадови справу з своєї участи в мировій конференциї в Ґаґі.

Рим 11 серпня. Стан здоровля Папи добрий і сими днями Папа буде міг вже виходити.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Всїх, що інтересують ся школою кадетскою у Львові, і нас в сїй справі запитували, звертаємо увагу на оповістку, уміщену на четвертій стороні часописи.

Вдозиця по жандармі.: Вашпх синів не зможете умістити в школі кадетів у Львові, з тої простої причини, що они ані науками, ані декотрі з них і віком, не відповідають вимогам тої школи. Треба мати бодай чотири кляси шкіл середних (ґімназ. або реальн.) і складати іспит, та що найменше скінчений 14-ий рік житя. Хлопців старших не держіть дома; нехай ідуть в сьвіт і учать ся чогось, нехай не встидають ся і учать ся ремісла або торговлї а будуть колись собі панами. У войску будуть мусїли і без того служити. Коли єсть на чім господарити — хоч би лиш кілька морґів ґрунту, — то нехай один (або й два) з хлопців ідуть до школи рільничої в Бережници (коло Стрия; можна дістати стипендию) та учать ся господарити. — **А. М. в Ль. і М. К. Бібрка.:** Віднесіть ся з запитанєм до Ставропигійскої книгарнї у Львові, а та Вам скаже, подасть ціну і на жадане зараз вишле. — **М. Н. в П.:** Що то за недуга, питаєте, коли хора бліда як труп, не встане і не сяде, ноги і руки як патики, не рушає ними? — На се питанє годі щось певного відповісти, бо треба би прецї самому видіти недужого. Може то хороба, звана звичайно ґіхтом (Aneurisma urica), такого рода гостець, котрий покорчить пальці, руки і ноги, і они, так сказати би, задеревіють, а то длятого, що дуже часто в суставах, іменно же в суставових хруставках, насідають мочевокислі соли — звичайно каже ся, що стави звапнїють — і тогди вже не можна пальців або рук зігнути і розігнути, не можна ними рушити. В початках такої недуги можна ще щось радити, іменно добрі суть купелї, масаж, і т. д.; на застарілу недугу ради нема. Тим не хочемо однакож сказати, щоби дійстно у згаданої женщини була та недуга. Треба би спитати лікаря, котрий еї лічив. — **А. М. Ожомля:** 1) Слово: „addio“ єсть італїяньске, значить то само, що француске: „adieu“. Оба ті слова значать по нашому то само, що: „бувайте здорові“ або ще лїпше: „оставайтесь з Богом“ — бо таке єсть первістне значінє тих слів. „Па“ говорять дїти „Сервус“ — єсть знов латиньске слово (servus) і значить: „слуга“. Всїх тих трох, взглядно двох слів („адіє і сервус“) уживають дуже часто дураки, котрі хотять показати, що ось то і они також знають ся на „добрім тонї“. Таких дураків можна знайти не лиш цїлими масами межи т. зв. сурдутовцями в містї, але навіть і серед висших верств, що силоміць хотять уважати ся за інтелїґентних а навіть може і мають право до того. Єсть богато таких, що не уміють і двох слів сказати по француски, а мимо того, коли пращають ся з своїми знакомими, кажуть їм: „адіє!“ — Так само єсть множество таких, що навіть і не лизнули латини, ба й читати не уміють, а мимо того, подаючи собі руки, кажуть собі: „сервус“ або „сервас“. Такі люди, то справдешнї сервуси — слуги, раби своєї темноти і глупоти. Они як правдиві раби малпують „панів“, що поприходили з загранниці, та повтаряють за ними бодай одно два слова, гадаючи, що то щось ніби лїпшого або красшого. Чоловік, що знає собі честь і достоїньство, не буде себе називати слугою, сервусом другого, а так само не буде уживати слів, котрих не знає, і буде говорити своєю рідною мовою а не буде єї встидати ся. — 2) В справі згаданої книжочки мусите питати в книгарни, бо таких книжочок єсть богато, а ми не знаємо якої саме (якого автора) Вам потреба. — 3) Само мите на опалене не поможе, не треба ходити по сонци. — 4) На прищики не знаємо ради, бо не знаємо які они і від чого. — 5) Найдешевша кухня у Львові „під сонцем“ а найлїпша в Grand-готелю і в прочім як де кому смакує. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного**, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слїдуючі видання: 1) Образкові видання: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цїлком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Дїточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Дїточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дїтий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дїтям ч. І. 40 кр. — Нашим дїтям ч. ІІ. 40 кр. — 2) Видання без образків: Читанка ч. І, ІІ, ІІІ, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капцї 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попалиєь, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповідання по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дїтий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глїбова: Байки 5 кр. — Днїпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенцї і Римляни 20 кр. — Юлїй Верне. Подорож довкола землї 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка історія педаґоґіі 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-україньского письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для ІІІ. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podrecznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодїжи. 1.20 зр. — Всякі замовлення висилають ся скоро і точно.

ти, але не хотів робити з себе сьміху оповіданєм сеї нічної пригоди. Добродушний капітан навіть наказав, щоби о тій події нічого не згадувати, отже ніхто в домі о тім не говорив. Не длятого мов би Розамунда Динкомб або Зузанна Трот бояли ся острого капітана, але Розамунда любила свого батька, а Зузанна Трот занадто поважала свого пана, як щоби не сповнили его бажаня.

Впрочім була ще одна обставина, про котру Осип Гаркер не згадував ніколи капітанови Динкомбови — іменно та, що давнїйше мешкав в сім двірку той сам, котрого він уважав за убийника Валентина Джернема.

Сей дім і без того не має доброї слави — думав собі Гаркер — на що ще маю ему говорити, що перед ним мешкав тут кримінальник, мабуть убийник.

ГЛАВА СІМНАЙЦЯТА.

Інтересне товариство.

Віктор Керрінґтон мешкав і дальше в тім двірку на самім кінци Льондону. Там жив він з своєю матїрю скромно і працював, а всї, що его близше знали, готові були уважати его за порядного і доброго чоловіка.

Ті немногі сусїди, що переходили попри двірок окружений муром, не знали нічого, що дїє ся там поза тим муром. Звістне було лиш то, що сей дім був найтихійший зі всїх в цїлій охрестности. Мимо того виділи ті, що случайно в ночи переходили туди, що завсїгди о пізній годині видко в горішній комнаті якесь сьвітло і що з одного комина піднимає ся якась синя хмара диму.

Хто мав причину переходити сюди часто скоро ніч настала, міг добачити, що дим, який виходив із сего комина, був инший, як дим з других звичайних коминів. Часом сипали ся искри серед темноти. Иноді видко було блїдо сьвітячу зеленяву пару, яка підоймала ся з отвора комина.

Сусїди говорили о тім і поволи прийшли на то, що то виходить дим з лябораториї Віктора Керрінґтона, де доктор далеко поза північ займав ся хемічними досьвідами.

Які то були досьвіди, того ніхто не знав. Ті немногі сусїди, що коли розмавляли з француским доктором, чули від него, що він студиює тайну силу електричности. Отже згадували ся, що всї его досьвіди стоять в якійсь звязи з сею дивною наукою.

Ніхто ані на хвильку не подумав щось злого о тім молодім чоловіцї, котрий ані не пиячив ані не жив розпустно, лиш працював пильно і що недїлї ходив з матїрю попід руку до церкви. Сьвіт легко затуманити; ті, що уважали на кождий его крок, казали, що то молодий мужчина взірцевих прикмет.

Тота ніби взірцевість і виплачувала ся ему. Недужі приходили до него, хоч він і не конче о то дбав. В тім часї коли Гонория Еверстронґ перенесла ся до Льондону, практика его приносила вже ему значні доходи. Гроші, які він зарабляв статтями до лїкарских ґазет, міг він вже складати.

Він знав, як то можуть придати ся гроші в житю чоловіка так повнім змін, і відмавляв собі всякої розривки, всякого збитку, щоби заощадити собі якусь суму, котру би в потребі мав під рукою.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Kundmachung.

In den ersten Jahrgang der neu errichteten Infanterie-Cadetenschule in Lemberg, können im beginnenden Schuljahre 30 bis 50 Aspiranten aufgenommen werden.

Der Termin für die Einsendung der Aufnahmsgesuche an das Commando der bezeichneten Schule endet mit 25 August.

Gedruckte Exemplare der Aufnahmsbedingungen können täglich in der Zeit von 9 bis 12 Uhr Vormittags im Schulgebäude eingesehen und — soweit der Vorrath reicht — auch unentgeltlich bezogen werden.

Die Aufnahmsprüfungen der Aspiranten beginnen heuer am 12ten September.

Schliesslich wird aufmerksam gemacht, dass ausserhalb Lemberg sich aufhaltende Bewerber die Aufnahmsbedingungen beim nächst gelegenen Truppenkörper oder Ergänzungs-Bezirks-Commando, oder einem sonstigen militärischen Commando einsehen können.

Lemberg, im August 1899.

Vom Commando der k. u. k. Infanterie-Cadettenschule in Lemberg.

Оповіщенє.

На перший рік новоотвореної школи кадетів для піхоти у Львові може бути принятих з початком року шкільного 30 до 50 аспірантів.

Речинець надсиланя до команди тої школи просьб о принятє минає з днем 25 серпня 1899.

Друковані примірники „условій принятя“ можна переглядати кождого дня від години 9-тої до 12-тої в полудне в будинку школи, а о скілько вистане запасу будуть ся ті примірники також безплатно роздавати.

Вступні іспити аспірантів розпічнуть ся дня 12 вересня с. р.

Вкінци звертає ся увагу, що інтересовані особи перебуваючі поза Львовом можуть переглянути услівя принятя в найблизшім відділі войсковім, або в доповняючій команді повітовій, або також в войсковій команді иншого рода.

Львів в серпни 1899.

З Команди ц. і к. Школи кадетів для піхоти у Львові.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).